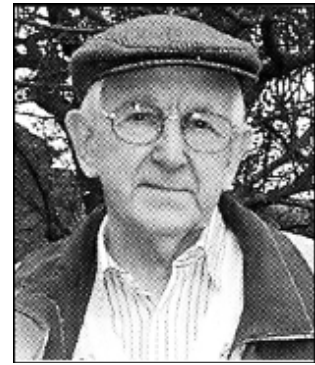

Bror Johansson minns

Vardagsliv från 1930-talet.

När 30-talet börjar är jag 9 år och i mitt hem, ett litet lantbruk på Söderåsen finns det ytterligare tre familjemedlemmar. Mor, far och min storebror. Äldsta delen av huset är då 70 år gammalt och till detta hör tretti tunnland mark.

Det är en tidig vintermorgon år 1930 och jag vaknar av att jag hör mor lägga in ved och torv i spisen inne i stugan. Ute är det kallt och snöigt och jag vill helst av allt ligga kvar här under min varma bolsterdyna, men det är skoldag och jag måste upp. Här i köket där jag sover är det så kallt att jag måste ta håll på isskiktet på vattenytan i spannen innan jag kan tvätta av ansiktet och händerna. Kylan gör det svårt att stiga upp. På vintern eldas det bara i stugan, vilket gör att mor lagar maten där också. Det varmaste här i köket på vintrarna är min kroppstemperatur. Efter tvättningen som är väldigt sporadisk på vintern är det tid att klä på sig och det vore inga problem med det, om det inte varit för alla knapparna som måste knäppas i mitt livstykke. De är så dumt placerade på ryggen så att jag kan inte nå dem alla. Mor som väntar med morgonkaffet hjälper mej.

Vi har lång väg att gå till skolan, sju kilometer genom skogen och nu på vintern är det ansträngande att pulsa igenom den djupa snön. På fötterna har vi träbonnakängor där snön lätt fastnar under så det blir svårt att gå. Vid flera tillfällen är jag och mina kamrater på väg att bryta benen. Det är inget roligt. När vi kommit fram till skolan är byxor och strumpor fulla av frusen snö. Efter en stund inne i skolan smälter snön och kläderna blir våta och kalla. Det eldas för fullt i skolsalens stora spis så det går ganska bra att sitta i sin skolbänk och självtorka. Man härdades och vi var sällan sjuka.

Så blir det äntligen rast och vi får äta våra medhavda smörgåsar. Mor har gjort dem och de smakar underbart för en hungrig skolpojke och lite mjölk på en flaska hade mor också skickat med. Ibland blir det saft.